

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117208372
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2117208372.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenej splnomocnenkyňou: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53255739, proti žalovanému: E. Y., nar. X. I. XXXX, trvalo bytom P., prechodne bytom ul. G. XXXX/XX, J. T., o zaplatenie 2.279,77 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 17. apríla 2019 č. k. 16Csp/85/2017-100, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 116, § 151, § 295 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 497 až § 507 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, ods. 3 písm. b/ a ods. 4, § 54 ods. 1 a 2; § 524 ods. 1 a 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy stranami); § 2 písm. a/, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 5 ZoSÚ (zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení neskorších predpisov); § 92 ods. 8 ZoB (zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok), § 23a ods. 1 a 2 ZoOS (zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy) a poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010 sp. zn. 2Cdo 205/2009. Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 2.279,77 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.835,23 eur od 14.12.2012 do zaplatenia a trov konania. V žalobe uviedla, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 13.12.2013 (poznámka odvolacieho súdu - správne 13.12.2012) uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., a žalobkyňou ako postupníkom, nadobudla pohľadávku voči žalovanému, právny predchodca žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a.s. - postupca a žalovaný uzatvorili dňa 3.5.2005 zmluvu č. 45315743/0900, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky postupcu (ďalej len „VOP“), na základe ktorej zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky, podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo VOP, zmluva obsahovala všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obch.z. a ZoSÚ. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím

porušil svoje povinnosti podľa zmluvy, postupca od zmluvy odstúpil a vyzval ho na úhradu dlžnej sumy. Ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala sumu 2.279,77 eur, ktorá pozostávala z istiny 1.835,23 eur, riadneho úroku 2,17 eur, úroku z omeškania 240,47 eur a poplatkov 201,90 eur v súlade so zmluvou o postúpení, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný ku dňu podania žaloby nevykonal žiadne úhrady. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Žalobkyňa na pojednávaní 17.4.2019 (ktorého sa žalovaný nezúčastnil) uviedla, že právny predchodca žalobkyne - SLSP, a.s., uzavrel so žalovaným dňa 3.5.2005 zmluvu o úvere, na podklade ktorej bol žalovanému poskytnutý úver, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť dohodnutým spôsobom, keďže žalovaný tieto svoje povinnosti opakovane porušoval, bol postupca nútený pristúpiť k ukončeniu záväzkovo právneho vzťahu a viacerými výzvami, okrem iného aj výzvou z 21.12.2009, ktorá je súčasťou spisu, vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, keďže napriek týmto výzvam k úhrade nedošlo, postupca zmluvou o postúpení pohľadávok z 13.12.2012 postúpil pohľadávku na žalobkyňu a táto si ju následne uplatnila v súdnom konaní. Žalobkyňa je názoru, že jej nárok je v celom rozsahu dôvodný a preukázaný, poukázala aj na to, že v zmysle príslušných ustanovení CSP, konkrétne § 151 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprie sa považujú za nesporné. Keďže žalovaný nespornuje pohľadávku, žalobkyňa nemá dôvod na dopĺňanie skutkových tvrdení, resp. inú zmenu dôkaznej situácie. Poukázala na argumentáciu odvolacieho súdu, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018, ktorý uviedol, že otázka doručenia písomnej výzvy banky pred postúpením pohľadávky je otázkou skutkovou a pokiaľ žalobkyňa doručenie tejto výzvy tvrdí a protistrana - teda žalovaný toto tvrdenie nerozporuje, v zmysle § 151 CSP treba považovať toto tvrdenie za nesporné, teda ide o tvrdenie, ktoré nie je potrebné v konaní preukazovať ďalšími dôkazmi. Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ, banka a žalovaný ako dlžník uzavreli 3.5.2005 zmluvu o kontokorentnom úvere č. 0045315743/1/1 podľa § 497 až 507 Obch.z. Podľa čl. I. predmetom zmluvy bolo poskytnutie kontokorentného úveru bankou dlžníkovi podľa podmienok dohodnutých v tejto zmluve, výška úverového rámca predstavovala 50.000 Sk, úroková sadzba bola určená ako premenlivá 9,65% ročne, splatnosť úrokov mesačne, končená splatnosť úveru 2.5.2006. Dobu konečnej splatnosti úveru žalobkyňa v zmysle článku III. bodu 1. Zmluvy predlžovala vždy o dobu jedného roka. Dňa 13.12.2012 postúpila SLSP, a.s., pohľadávku na žalobkyňu, pričom oznámením o postúpení pohľadávok z 18.12.2012 upovedomila SLSP, a.s., žalovaného o postúpení pohľadávky. Ku dňu postúpenia pohľadávky táto bola vo výške 2.279,77 eur. Žalovaný po postúpení pohľadávky neuhradil žalobkyňu žiadnu sumu. Žalobkyňa predložila súdu prehľad splácania úveru (resp. spôsob tvorby pohľadávky od poskytnutia úveru do jeho postúpenia). Ako to vyplýva z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE z 13.12.2012 došlo k postúpeniu pohľadávky a to zo spoločnosti Slovenská sporiteľňa a.s. na žalobkyňu. Súd prvej inštancie uzavrel, že 3.5.2005 bola medzi právnym predchodcom žalobkyne ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená zmluva o kontokorentnom úvere, predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a to s poukazom na ust. § 23a ods. 1a 2 ZoOS, § 2 písm. a/, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 5 ZoSÚ a § 52 O.z..

V prvom rade sa súd zaoberal aktívnou vecnou legitimitáciou žalobkyne, dôvodil, že žalobkyňa - nebankový subjekt uzavrela dňa 13.12.2012 Zmluvu o postúpení pohľadávok s právnym predchodcom - bankou. V zmysle § 92 ods. 8 ZoB môže banka, teda postupca, postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi, teda žalovanému, ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškanií so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj napriek písomnej výzve banky. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobkyne vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy pred postúpením pohľadávky. Žalobkyňa nepreukázala nielen doručenie výzvy, ale ani len odoslanie predmetnej výzvy na zaplatenie úveru právnym predchodcom žalobkyne, ktorá by bola realizovaná v čase po vypovedaní zmluvy a 90 dní pred postúpením pohľadávky. Vychádzajúc z uvedených skutočností tak dospel súd k záveru, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky doručenie výzvy žalovanému na úhradu dlhu z povoleného prečerpania, pohľadávka nebola platne postúpená, preto žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobkyne. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/156/2015 z 12.4.2016 a sp. zn. 24Co/716/2015 z 8.6.2016, ktorý zaujal rovnaký právny záver v obdobných veciach. Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne, že v rámci VOP v bode 18.14 bolo dohodnuté, že banka môže postúpiť svoju pohľadávku bez ďalšieho kedykoľvek, súd konštatoval, že túto zmluvnú podmienku vyhodnotil ako neprijateľnú a teda neplatnú pre rozpor so zákonom, resp. jeho obchádzanie. Spotrebiteľ nemal žiadnu možnosť ovplyvniť formulárové znenie zmluvy, a už vôbec nie

Všeobecné obchodné podmienky SLSP, a.s., ktoré boli nastavené tak, že spotrebiteľ sa prakticky vopred vzdal svojich práv v prospech SLSP, a.s., čo je podľa názoru súdu neprijateľné aj vzhľadom na § 53 ods. 3 písm. b/ O.z.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. čl. 4 ods. 1 a 2, čl. 17, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, vecne dôvodil, že o náhrade trov konania by prichádzalo do úvahy rozhodnúť podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení tak, že nárok na ich náhradu má žalovaný ako účastník plne úspešný v konaní - žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu, súd by teda mal rozhodnúť tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej by súd samostatným rozhodnutím mal rozhodnúť o výške trov, avšak z obsahu spisu je zrejmé, že rozhodnutie bude znieť, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 0 eur, nakoľko tomuto v konaní žiadne trovy nevznikli, preto súd v súlade so zásadami uvedenými v Čl.17 CSP rozhodol podľa čl. 4 ods. 2 tak, že náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie iba žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe resp. na jeho zrušenie a vrátenie vecí na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Citovala § 89 ods. 1 a § 92 ods. 8 ZoB a bod 18.14 VOP (Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.). Dôvodila, že nakoľko ust. § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchyľku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo VOP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom a stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutiach sp. zn. 11Co/11/2015, z 25.8.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 z 5.10.2016, sp. zn. 11Co/206/2015 z 5.10.2016. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016 z 2.5.2017, z ktorého citovala a na § 524 ods. 1 O. z. s tým, že na základe uvedeného je zrejmé, že ustanovenie bodu 18.14 VOP nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami, keďže samotný zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovení zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami O.z. Žalobkyňa nevidela dôvod, pre ktorý by malo predmetné ustanovenie spôsobiť hrubý nepomer, keď v podstate vyplýva zo zákonných ustanovení O.z.

Pokiaľ ide o preukázanie doručenia predmetnej výzvy, žalovaný v konaní nespochybnil doručenie výzvy z 21.12.2009, v rámci ktorej bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy, keď podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V sporovom konaní súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádza. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné tvrdenia žalobkyne, ktoré zo strany žalovaného neboli nijakým spôsobom spochybnené, považovať za nesporné. Žalovaný doručenie predmetnej výzvy nespochybnil, preto súd v tomto smere nevykonáva dokazovanie a doručenie výzvy považuje za nesporné. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/124/2018-97 zo 4.12.2018, z ktorého citovala.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho

pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Odvolačný súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky - žalobkyne) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolačný súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá ZoB ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1 ZoB). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 tohto zákona preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi.

Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu zákona o bankách (napr. s postúpením nesplatených pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou).

Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky, s výnimkou, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku presiahol jeden rok). Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky, so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Bolo by v rozpore s účelom ZoB a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky Slovenska.

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Akceptujúc odvoláciu argumentáciu žalobkyne, spotrebiteľa vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Banka nepochybne má právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takéto postup banky je ale nevyhnutné, aby postupovala v súlade so zákonom, vrátane ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 1Cdo 147/2017). Preto odvolacia námietka poukazujúca na možnosť odlišného dojednaní podmienok postúpenia pohľadávky banky nebola dôvodná.

Súd prvej inštancie sa dôvodne zaoberal aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na daný prípad, keďže spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013). Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nepreukázanie zákonom stanovených predpokladov cesie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, malo za následok nepreukázanie vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne (postupníka).

Podľa platného právneho poriadku nie je daná viazanosť už vydanými skoršími rozhodnutiami súdu prvej a druhej inštancie, pričom výkladom predmetného ustanovenia ZoB sa už zaoberal NS SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 s vyššie uvedeným záverom.

Postúpenie pohľadávky bánk právna úprava výslovne viaže na záväzky, s ktorými je klient banky v omeškaní, ktoré nastáva po splatnosti dlhu. Preto východiskovým predpokladom postúpenia je splatnosť pohľadávky banky voči klientovi. Banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému záväzku, s ktorou je klient v omeškaní (§ 92 ods. 8 ZoB), inak by boli postupované „živé“ úvery na nebankové subjekty, hoci poskytovanie a správa bankového úveru podliehajú osobitnej úprave ZoB.

Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalobkyňa nepreukázala prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 ZoB, a to písomnú výzvu banky dlžníkovi, ktorá je prvoradým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobkyňa takýto dôkaz v konaní nepredložila, keďže predložila iba Výzvu jej právnej predchodkyne (Slovenská sporiteľňa, a.s.) z 21.12.2009, adresovanú žalovanému, bez preukázania jej odoslania a doručenia, ktorá výzva sa ani netýkala celej žalovanej sumy. Žalobkyňa v odvolaní s poukazom na § 89 ods. 1, § 92 ods. 8 ZoB tvrdila, že zmluvné strany si dohodli (v bode 18.14 VOP) otázku postúpenia odchylnu od zákona, možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania a zaslaním písomnej výzvy. Netvrdila a nepreukázala odoslania ani doručenia výzvy žalovanému, poukazovala iba na to, že žalovaný doručenie výzvy nezosporil.

Ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky, ako ani odchylnou úpravou (od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB) vzájomných práv a povinností zmluvných strán (veriteľa a dlžníka). Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.6.2010 sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

S poukazom na vyššie uvedené, už vzhľadom na tvrdenia samotnej žalobkyne, nedošlo zo strany žalobkyne k preukázaniu existencie kvalifikovanej písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB a preto nemohlo k tomu dôjsť ani na základe nesporných skutkových tvrdení (ako sa toho žalobkyňa dovoľavala v odvolaní). Ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v ust. § 92 ods. 8 ZoB, je postupník v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 a § 150 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka.

Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. (porov. uznesenie NS SR z 24.4.2018 sp. zn. 1Cdo 147/2017). Ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 O.z..

V spore niesla žalobkyňa dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, ktoré však neuniesla a v dôsledku toho bola žaloba

súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutá, pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní.

Odvolačný súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov prvoinštančného konania, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého vznikol v konaní plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, súd prvej inštancie mu však náhradu trov konania správne nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu mu v konaní žiadne trovy nevznikli, v konaní zostal po celú dobu nečinný, žiadnu náhradu trov konania si neuplatnil a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Z dôvodu, že žalovaný bol plne úspešný v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP mu síce vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom k tomu, že mu v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli a ani si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, náhrada trov odvolacieho konania žalovanému nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)